

1113. szám.

1879. Deczemb. 14.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **8** frt, 6 hóra **4** frt, 3 hóra **2** frt. Egyes szám 16 kr.

Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárosnál. **Kiadóhivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXII. évfolyam.

A SÓSPÁLINKA ÉS A TIRPANCSEFLASTROM BELGYÓGYÁSZATI HATÁSA.

(URAMBÁTYÁM ELBESZÉLÉSE A SZAKÁLSZÁRÍTÓ PADON.)

IRTA **KISÉRI.**

SARKÓ barátom nagyon becsületes humánus uri ember!

Senkivel sem tudok vadászat előtt és után odakint a tanyán olyan jó izűt enni az oldalassal kolbásszal és friss kurczinával öszekevert pörkölt káposztából, meg a csigolyás gölödényből — mint ő velem!

A bort, azt gyönyörűn issza! . .

Az első pohártól úgy megrázkódik — brrr! — hogy a ki a gusztusát nem ösmeri azt hinné felőle, hogy Gräfenbergben vizkurán nevedett: de a mint az első quaterka simára mosta a bázrsingját, olyan szépen csuszamlik utána a többi, hogy még a budai gőzsikló se különben! Így kora télen jobban szereti az ő bornál a karczost; ezért ilyenekkel töltetem meg a pinczeteket.

A quaterkázásban nagy mester, mert egyiket a másik után kortyantás nélkül gurítja

le; a csorgásnak még a locsogását is hallom, a mint a bor a gyomrában eléri a pörkölt káposztát; ekkor egyet csettent a nyelvével, s olyan apatitussal eszik megint, mintha hushagyó keddtől fogva Husvét első napjáig száraz babon böjtölt volna!

Evése ivása az én étvágyomat is potencirozza.

E mellett olyan humánus, hogyha a Tirász két első lábával az asztalra felkapaszkodva éppen akkor kapja is el vellájáról a falatot, mikor már ő is száját tátotta rá, minden kedélyháborodás nélkül ennyit mond:

»Ez azután az igazi »treszszúra!« és minden confusio nélkül jó izűten tovább eszik.

Nekem is csak jó gyomrom van, mert egyszer hurutos állapotban a nakkaszlin lévő kohaczkor helyett a szintén odatett tűzszerszám közül a valóságos tótkohát, — hosszú

szopogatás közben elaludván — lenyeltem, de biz az, előbbi kristalizált állapotában soha

többé napfényre nem jött; de Barkó barátom gyomra még a Puczola cigánykovács kácsáján is tulesz; — pedig tudvalevő dolog, hogy ez az ártatlan tollas állat a kovácműhelyben lenyelte az elvágott izzó patkó darabot, mégis a fejét jó kedvűen le-leütögetve vigan sáppogva szaladt el!

Tegnap is nagyot vadásztunk; hanem Barkó barátom szokás szerint sokat fucscsolt; de még ha meglő is valamit, irántam való udvariasságból olyan szerény, hogy szerencséjét mindig »disznónak« mondja.

Ha pedig néha én hibázok, — ugy huszból felet, — arra mindig megesküszik hogy bélen lőttem a nyulat, még egy kalapnak való szőrt le is borotvált róla a srétem.

Én ezt el is hiszem neki mindig; azért is mondtam hogy csak felet hibázok néha — néha.

A mint mondám, tegnap nagyot vadásztunk, ki gyalogoltuk magunkat kedvűnkre.

Én czezeltem két nyulat három foglyot, ő — mert mindig vinni akarja az én löttemet is, — négy nyulat hat foglyot.

Mire beértünk a tanyára éhségünkben alig láttunk.

De készen várt bennünket a vacsora: csigolás gölödény.

Meg is rakodtunk belőle két oldalra ugy, a hogy a vendégoldalal szekeret szokták meg-
rakni; tetejébe egy kis jó izű quaterkázás, azután ugyanazon szobában lefeküdtünk.

Barkó barátom amint letette a fejét a vánkosra, mindjárt hortyogott.

Mondta is, hogy a négy nyul egy kicsit meghuzta a derekát; de én nem birtam elaludni.

Mégis csak elszundítottam, de kevés idő mulva roppant fejfájásra ébredtem föl.

»Barkó barátom!« kiáltok neki; nem felel csak hortyog egész buzgósággal.

»Domine Barkó!!« ... Mégis csak fujja egyaránt!

Fölkelni nem akartam, nehogy meghüljek, de meg a hypochondria is elkezdett bennem dolgozni, s elgondoltam, hogyha a disznó csigolyával megevett 12 gölödény egygyé gyömszölődött a gyomromban, ebből baj lesz!

No már most, ha ez az Istenadta ember is így jár, még altában megüti a guta.

Ha nem segíték rajta és magamon reggelre, a Chérubimokkal kávézunk! . .

Hiába kiabáltam neki; fölvettem hát az ágyam elöl az egyik papucst, és jól irányozva épen orron hajítottam vele.

Ez használt.

»Ne izélj kincsem!«

»Nem a kincse, hanem én szólogatom.«

»Azt gondoltam hogy az »Édes«, mert ő szokott ilyen gyöngédeden ébresztgetni.«

»Attól most ne féljen barátom; hanem én nagyon rosszul vagyok, — szoljon ki a gazdasszonynak, hozza be a sóspálinkát!«

Mert tudják meg az urak, az én házam soha sincs e nélkül a csalhatatlan orvosság nélkül.

Az Isten áldja meg azt a Brázait a ki csinálja. — Sokszor segített ez már én rajtam.

Ezért nem kell nekem doktor meg patyikus, én evvel minden bajomat kikurálom.

Barkó barátom úgy mászott ki a paplan alól, mint a poszogó bogár, főlebb volt a vastagabb része mint a vékonyabb.

De behitta a gazdasszonyt.

»Gyere már — szólok a csoszogó ponygolának — dörzsöld meg jól a fejemet avval a sóspálinkával!«

Beletelt egy óranegyed, mire elkészültünk a manipulációival.

»Barkó barátom!« Az a szerencsétlen megint hortyog, pedig tudom, hogy ő is rosszszul van, — Menj oda, dörzsöld meg annak a fejét is.«

»De kérem alássan, nagyon jó izün alszik!«

»Ne okoskodjál; épen az a baja hogy öntudatlan állapotban van; csak önts a fejére, azután dörzsöld meg jól!«

A mint a gazdasszony a hideg sóspálinkát Barkó barátom kopasz fejére öntötte, az ijed-

tében mint a sajtukucacz kipeczelődött az ágy-

bol, a gazdasszonynyal kosfejet ütött, s ez rémült sikoltással eltotytyant!

»Ne bolondozzék domine; hiszen csak kuráljuk. Tartsa a fejét!«

»De kérem alássan semmi bajom sincs.«

»Absurdum! . . . Hogyne volna! Maga tizenhat gölödényt evett meg, mekkora kovászszá vált az már a gyomrában! . . . Ha sóspálinkával meg nem mossák a fejét, reggeire magának: kámpecz!«

»De mi haszna volna a fejem mosásának, ha még a gyomrom fájna is?«

»Azt maga domine nem érti. A vértorlás a feje meg, nyomja a cerebellumot.«

»Nincs olyan az én fejemben!«

»Van az akármilyen kevés is minden ember fejében. — Csak tartsa, te meg mosd neki!«

Barkó barátom megadta magát; még a kura be se volt végezve, megint hortyogott!

Az én fejfájásom egy kissé szünt, de most meg a hortyogástól nem tudtam aludni; de meg az a meggyőződésé érett gondolat is bántott, hogy a gyomorizmok működése következtében már most csakugyan egy darabbá gyurodott bennünk a megevett gölödény! . . .

De már ezen az állapoton valahogy segíteni kell! . . .

»Barkó barátom!« —

Csak hortyog.

»Domine Barkó!!«

Oda se neki!

No már itt appelátához kell nyulni! — Fogom tehát a fél csizmámat, hozzá puffantom.

»Mi mi mi a baj?« kérdi felijedve.

»Az antichresthomáthiáját! hogy tud domine aludni, mikor én kinomban már félig meghaltam?!«

»Talán a csizma is agonizálás közben esett rám?« kérdi egy kis apprehenzioval. — Magam is megsajnáltam, hogy ennyit háborgatom, de hát neki is javát akartam.

»Jaj de rosszul vagyok! Mintha a Sz. Gellért hegy minden boszorkánya citadelástól engem nyomkodna! . . . Hivja be barátom azt a gazdasszonyt megint!«

Nagy sokára becsoszogott a kóczos, pislogva a gyertyavilágtól mint a kocsonyába fagyott béka.

»Kenj egy jó darab vászonra tirpancs flastromot; ragaszd a gyomromra, mert különben kivégez a göldény.«

A tirpancs alatt azután megkönynyebültem.

Jó lesz ez szegény Barkó barátomnak is!

»Kenj még be egy darab vásznat, azután ragaszd a gyomrára annak a szerencsétlennek Már megint hortyog!«

Barkó barátom felébrédés nélkül öntudatlan állapotban esett át a gyógykezelésen.

Ma reggel felébredek, — hát Barkó barátomnak hült helye!

Kérdem a gazdasszonyt; azt mondja hogy már hajnalban elment, s a gyomrát tapogatva igen savanyu képpel mondta hogy nagyon tiszteltet, köszöni a szivességemet, de engedelmet kér, még a flastrom le nem válik a gyomráról addig ne is hivassam se vadászni, se vacsorára, mert az elmúlt éjszaka többet ért neki kettőnél!

Látom a stylusából hogy meg apprehendált!

Az igaz hogy a tirpancsot két hétig a gyomrán viseli, de szét is szedi az benne a rakáson levő tizenhat göldényt.

Én csak javát akartam, azután lássák az urak, mégis milyen háládatlan!

Absurdum ez tőle!!

A H Á !

— Alázatos szolgája!

— Alázatos szolgája! Nincs szerencsém, kihez van szerencsém?

— Hát nem tetszik ismerni? Igaz, hogy még

sohasem beszéltünk egymással, de már két esztendő óta vacsorálunk ugyanannál az asztalnál a »Zöldfa« sörházban, nem tetszik emlékezni?

— Ahá. Nem olyan nagy horihorgas vörös ember az ur?

A VÖRÖS HÁZIKABÁT.

Az egész Lipótváros ismeri áldott adakozó jószívéről R. tanácsos urat. A szegények is mind tudják, hogy soha sincs az ajtaja ő előttük zárva.

Hanem a tanácsos ur is rég óta tudja már, hogy ez a közhit az igazi szegény kéregetők közt olyan csavargókat is bőven hoz az ajtajára, kiknek csak úgy néz ki a szeméből a tolvajkulcs, meg a kifent bicska, ami okvetlen meg lenne található náluk. De hát az érdeemes szükölködők sem nyithatnának rá, ha az ilyenek előtt elzárná az ajtaját.

A nagy vörös házikabát, amit nem rég csináltatott egy régi köpönyegnek a bélléséből, célirányos módot juttatott eszébe ama hivatatlan kéregetők gyökeres elriasztására.

Ismerte már hogy melyik másík; amint egy-egy csavargó dörmögte be a félig kinyitott ajtón,

hogy: Szegény nyomorult gyámoltalan vagyok . . . »

Vörös házikabátjában az ajtó mögé kerülve, s annak nyílásánál hirtelen a csavargó elé hajolva, megfelelő hanglegjtéssel mondá:

»Én meg vagyok a hóhér!«

Azóta csupa érdemes szükölködök osztozkodnak a bőkezűségében.

Ott is fáj neki.

Mihály obsitost egyik kézről a másikba kapkodják a faluban disznót ölni. Csak gyorsan elmenni mindenhova ahova híják.

Legutóbb az öreggy tiszteltesnének sikerült megkaparítani szerencsésen.

A tiszteltesné jókor hajnalban kivitette hízóját a kertek alá, hogy ott öljék le, s mingyárt meg is pörkölhessék.

Mihály a kapott üzenet szerint egyenest ide is tartott, egy kicsit nagyon nehéz fejjel az öregbíróék tegnapi disznótorától, mely egész mareggelig tartott.

— No, hol az a kés? kérdi nem nagyon biztosan állva a lábain.

Odadják neki.

— Na, hol az a disznó?

Azt már lefogta három ember. Jó kövér flegmatikus állat volt, nem ellenkezett a lefogás ellen. Egészen csendesen várta, hogy mi lesz.

Mihály fogja a kést, megy a disznó felé, a szemei előtt levő nagy sötétségtől s a fejében levő nagy világosságtól nem is igen látva, merre a feje, csak azt haltgatva, melyik végén szuszog, s hite szerint meg is találva azt a végét — üti bele a kést keményen.

A disznó leszórvva magáról a három embert, futott tova. Mihály pedig várva rá amig visszahozzák, hogy igazán megölje, miután sokáig nem tudott felelni a tiszteltesné szemrehányásaira, végre abban fakadt ki:

»Hát iszen kérem alázatosan, ott is fáj neki!

RÁGALOM.

Megfoghatatlan mit tudnak annyit beszélni az uj adóhivatali főnöknek hölgyek iránt való

szörnyü vakmerőségéről. Én nyolcz vasuti stácziót utaztam vele multkor, de határozottan állithatom, hogy ártatlanul rágalmazzák az uj adóhivatali főnököt.

Baklövések a tanítói széken.

A tárgy lehet kétféle, t. i. létező és nem létező.

*

Ha látok egy személyt, azon kérdés merül fel agyamban, valljon csakugyan láttom-e?

*

A vakoknál néha ugy kifejlődik a tapintás, hogy a színeket is látják.

*

Ne gondolják azt, hogy az ujonan gyártott jó magyar szók közül valamenyi jó.

HŐSIESSÉG.

I.

— Micsoda koldushad ez már itt megint... Utána! Kergessétek el! Kísérjétek be! Csukjátok be!

II.

(Kalofnyák, vagy Ergerberger házi ur.) No ki az? Mi az? Wer ist? Was ist? Cso je to? Mit akar?

— Alázatos szolgálja! Ezerszer engedelmet kérek, én vagyok a rendőrhatalom. Bátorodom alázatosan kérni nagyságodat, hogy ha netalántán méltóztatnék figyelembe venni azt a szigorú rendőrségi rendeletet, amely szerint a házak előtt levő gyalogjárókról a ráfagyott hó letisztítandó...

— Eh, hagyjon az ur nekem békét; menjen a — — majd megmondtam hová!

— Igenis, kérem alássan! Bocsánatot kérek, kérem alássan! Alázatos szolgálja, kérem alássan!

Előzékenység.

A hivatalos köruton levő szolgabíró a b—t jegyzőnél van ebéden.

Behozták a nyul pecsenyét aminek, a szolgabíró is nagy kedvelője volt.

— *A kucorai híres vadász ügyebár atyja önnek? — kérdi a szolgabíró.*

— *Nem, felel az, hanem nagybátyám.*

— *Sok nyulat lehet össze az az ember.*

— *Bizony sokat.*

— *E szerint kétségkívül ön is nagybátyjától kapja a sok nyulat?*

— *Nem bíz én, hanem pénzen veszem.*

Azután másról beszéltek.

Egy pár hét múlva megint ott van a szolgabíró a jegyzőnél.

Megint nyulpecsenye van ebédre.

— *A kucorai híres vadász ügyebár atyja önnek? — kérdi a szolgabíró megint.*

— *Nem, hanem nagybátyám, s a nyulakat sem tőle kapom, hanem pénzen veszem.*

— *Mit mesél itt? — mormogja a szolgabíró — hiszen még nem is kérdeztem!*

— *Meg akartam a fáradságtól kimélni a szolgabíró urat.*

Dercze cigány meg a bakter.

Dercze cigány, kinek tulajdonképen való rendes kenyér keresete a lókötés volt, értett ezenkívül a vályogvetéshez épen úgy, mint a nemzetes ispán ur konyháján való pecsenyeforgatáshoz, és a vasfazék-foltozáshoz is csakugy, mint a vig bucsukon, vagy vidám disznótorokon belyuggatott koponyák és behorpasztott oldalbordák, vagy leütött vállpercek helyrehozásához. — Egyszóval elismert orvosi szakférfiu is volt a faluban.

A falu baktera is mingyárt csak ő utána küldött, amint egy reggelre azt vette észre, hogy hályog jött a szemére. Dercze cigány eljárt aztán naponként mindenféle hasznos keverékeivel a bakterhoz, kinek úgy megkenegette vele a szemét, hogy majd kiugrott tőle mindakettő. De orvosi-tudományának nagy diadalára, amint nem is lehetett máskép, csakugyan meggyógyult a bakter. Azonban az sem hallgatható el, hogy orvosi-vizitjei tartama alatt nem átalotta avval kompromittálni az orvosi-kart, hogy el-ellopogatott egyet-mást a bakter házatól, majd egy kis baltát, majd egy kézi fűrészt, majd egy vászon-korsót, majd

egy uj borjúkötelet, majd egy félviselt fejelés-csizmát, úgy hogy a bakter arról vette észre tulajdonképen, hogy megint lát a szemével, mikor sem a kis baltát, sem a többi ezt meg azt nem látta.

És csakugyan így is felelt Dercze cigánynak, mikor a fényes kura után a honoráriumát kérte:

— *Nagyon csodálkozom, hogyan kérhetsz valamit a fáradságodért te Dercze, mikor most sokkal kevesebbet látok, mint annakelőtte.*

Minthogy pedig Dercze cigány mindenhez értett a világon: a bakter szavaiból is kiértette a kisbaltát, kézi-fűrészt és a többit, — hát nagylelkűen nem szólt többet a honoráriumról, s azt mondta, hogy barátságából tette, amit tett.

A FÉNYES FOCADTATÁS.

Egy reggel az öreg gróf amint szokása szerint a kastély elé megy sétálni, egy paraszt gyereket lát meg, akinek nagyon fényes volt a képe az orra alatt.

— *Töröld meg az orrodát, te!*

— *Nem törlöm én!*

— Adok egy huszast, ha megtörlöd.

Azért aztán megtörlötte.

A gróf huszasának hirtelen futamodott a falubeli parasztgyerekek közt, aminek aztán nagyon természetes következménye lett az a valóságos szemképráztató fényesség, ami a grófra másnap reggeli sétájákor várákozott.

Most az egyszer megváltotta magát a gróf egy-egy huszasával orronként, hanem jövőre minden reggel személyenként kifizetendő egy-egy kongó kétgarasosban egyezett meg az érdeket felekel, ha megkímélik ilyen pompától.

E már régen történt, mikor még a világon volt a huszas, a kétgarasos, és abban a szép kastélyban meg még az öreg ** gróf nem pedig a fiatal Ergerberger lakott.

A hü társak.

A csutaki kántram, ha azt akarja, hogy szomorú nagybőjben is egyszerűen vig farsangja legyen, hát csak hűtöbe teteti maga mellé vala-

mennyi borosüvegének a nagyanyját, mely éppen tizenhárom-ítzés, s így köszönti rá a legelső poharat: »Kedves társam! amíg te rendületlenül állsz, úgy állok addig én is. Amint te dülöngélni kezdesz, dülöngélek én is, s ha végre már egyáltalában nem állhatsz a lábodon, hanem elbukol, én sem állhatom meg, hogy abban is a példádat ne kövessem. Kedves hü társam!«

Ne félj attól, kincsem.

— Dejszen, jól tudom én, csak hűnyám le egyszer a szememet, feleségül venné bizony kend utánam még a Lucifer leányát is!

— Ne félj attól, kincsem! Nem adnának avval össze a papok: minekutána hogy nem vehet az ember feleségül két testvért.

A KÉT SZOBRÁSZ.

Néhány év előtt két fiatal szobrász lakott együtt Romában, X. és Y.

X. ki esténként rendszeren későbbben szokott hazajöni barátjánál, szinte csodálkozott hogy egy este, ámbátor már későre járt az idő, hazajövet nem találta még otthon Y-t.

Félig levetközve, az ágyra vetette magát, s olvasáshoz fogott. Szokatlan dolog volt Y. ilyen későre való kimaradása. Meg akarta várni amíg hazajő. Már éjfél volt. A nagy házban amelyben laktak mindenki aludt már.

Egyszerre úgy tetszett neki alvásközben, mintha az ágylepedőjének a szélét lassan huznák.

No, hanem már a másik pillanatban megnyugtatta magát: bizonyosan csak képzelődés volt, talán maga rántotta meg valahogyan.

Olvasott tovább.

De ez most nem volt többé képzelődés: nagyot rántottak a lepedőn.

X. megriadva tekint le az ágy mellé: egy kar nyult föl feléje az ágy alól.

Megkapja azt a kart, hogy annál fogva megfogja a hozzátartozó zsványt.

A kar a kezében maradt, — most vette csak észre, hogy milyen hideg. Egy holt embernek a keze volt.

Megborzadva dobja el magától, s ugrik ki az ágyból a szoba közepére.

Annyira váratlan és borzadályos volt az eset, hogy nem is jutott hirtelenében az eszébe arra a lehetőségre gondolni, hátha csak tréfa van az egésznek a fenekén.

Pedig hát úgy volt. Barátja, Y nevetve bujt elő az ágyalól. Az egyetemi boncztani előadásokról magával hozott ma egy kart hogy összehasonlításokat tegyen munkában levő szobrán, s eszébe jutott ezt a tréfát csinálni.

X. nem haragudott a tréféért, de föltette magában, hogy nem marad érte adós.

Y. ekkor tájban egy római viador szobrán dolgozott, melylyel már majdnem egészen készen volt, s melynek sikerült voltára sokat tartott.

X. egy este, mikor barátja nem volt otthon, két hordárral levetette a szobrot a talapzatáról, s azt valahova elrejtvé, maga állt a helyére, olyan gyér öltözékben amilyen a viadoré volt, s bekenette magát gipszszel.

Mikor aztán jött Y. a hordárok elrejtöztek, X. pedig a viador állásába helyezkedve, várta, hogy szokása szerint a műhelybe jöjön s megnézzé gyertyavilágnál amit nappal dolgozott.

Y. csakugyan jön a lámpással, hogy szokása szerint nézegesse a római viadort, s a római viador amint eközben a hátamögé kerül, úgy üti

hátba az öklével, hogy Y. hanyathomlok rohan ki a folyosóra, föllármázva a lakókat, hogy tessék csak jöni, megelevenült az ő szobra, olyan élet-hiven alkotta meg!

A házbeliek berohannak a csodára, nézik a megelevenült viadort, de a bizony már megint nem volt eleven.

Y.-nak azt mondták, hogy álmódott.

Nem álmódott biz ő, eleven volt előbb az a viador: hiszen még most is fáj bele a háta.

De csak akkor röstelte igazán a nagy lelkesedését, mikor az ablakmélyedésből előkerült X. a hordárokkal, s föl lett derítve a szobor megelevenülésének a titka.

No majd bosszút áll ő még ezért.

Hanem a további ellenségeskedésnek véget vetett Victor Emmanuel király bevonulása Romába. Annak a hírére a házigazdák tiszszeres árt kért a lakásukért, melynek ablakai a király bevonulási útjára néztek, s a két szobrász olcsóbb lakásokba költözve, elszakadt egymástól, különben ki tudja milyen hosszú lehetett volna még ez a történet.

Főhadnagy Stwrzsek.

— Jelentem alásnan főhadnagy ur, tessék nekem megmondani, honnan tudják azt meg hogy mikor lesz napfogyatkozás?

— Szamár! Hát a csillagvizsgáló-toronyból!

A rendeltetésről.

— Kár, mondja egy szellemes embernek egy gyakorlati férfit, hogy a szellemes emberek alkalmazatlanok a közönséges munkára.

— A szellemes férfiak — válaszol ama, — képesek a közönséges munkára is, de kár volna alkalmazni őket arra. — A nemes paripa is hordhatna terhet, mint akármilyen szamár, de külön rendeltetésre való.

Helyettesítés.

— Hát te, Zsuzsi, nem jössz ma a Bumsztiba?

— Nem, mert a kápláromnak ma dolga van, nem vezethet oda.

— Hát a viczekáplárok mirevalók?

A tót Hamletből.

»Pogy szem, Hamlet! (A szellem).

»Nye mám vakaricskó!« (Egy hang a karatról).

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Kapuvár. L. tárgyánál fogva nem nekünk való. Ilyen humorral irt nekünk való dolgozatot szívesen vennénk. — Tisza-Derzs. F. Z. Az illető könyvekért tessék a kiadójukhoz fordulni. — Kaposvár. Köszönjük. — Veszprém. C. L. Most kiváltképen joker lenne a megszólamlás a hosszú hallgatás után. — Bp. V. V. Az illető kézirat nem jutott hozzánk.

A nem említett dolgozatokat nem közölhetjük.

Az „Üstökös“ 1880-iki évfolyamára januáriustól martius végéig 2 frttal, januáriustól június végéig 4 frttal előfizetéseket elfogad a kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere, Athenaeum-épület.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státiónötesa 80-ik szám alatt.

Budapest, 1879.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Főmunkatárs

SENKY P. A. L.

Üllői-ut 22. sz.

Rajzolja

JANKÓ.

HIRDETÉSEK.

Olcsó ünnepi ajándékok!

DUMAS SÁNDOR érdekesebb regényei

66 kötet 39 frt 60 kr helyett most csak 19 frt 80 kr.

Ugyanaz kötve, 23 félévazonkötésbe (vörös vászonhát aranyozással) csak 28 forint.

A gyűjtemény tartalma: gróf Monte-Christo 12 köt. 3 frt 60 kr. — Margit királyné, 6 köt. 1 frt 80 kr. — A mousoreau hölgy 8 köt. 2 frt 40 kr. — A negyvenötök, 8 köt. 2 frt 40 kr. — A három testőr 6 kötet, 1 frt 80 kr. — Husz év múlva, 8 köt. 2 frt 40 kr. — Bragelonne gróf, 18 köt. 5 frt 40 kr. — Minden regény külön is kapható. Kimerítő könyvjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

Budapest,

Dobrowsky és Franke

IV. egyetem-utca 2. sz. a.

könyvkereskedése.

Kopaszág

és a hajszülés és a pikkely képződés ellen a naponta beérkező hála- és köszönet-iratok szerint legjobban használható a

TANIN-OLAJ

Dr. Moras-tól.

Tekintetes Fürst József gyógyszerész urnak Prágában Soknemű gyógyszerek nem voltak képesek a hajvesztéstől meggyógyítani, míg orvosom ajánlata a dr. Moras-féle **tanin-olaj**t megkísérítvén, igen rövid idő alatt ezen bajjotól megszabadított. Erdem szerint ezennel a nyilvánvaló utján e kitünő készítményt megdicsérem, és készítőjének köszönetemet kifejezem.

Prága, 1877. február hó 10-én.

Kinsky.

Tisztelt gyógyszerész ur!

Én sem mulasztatom a dr. Moras-féle **tanin-olaj**t érdeme szerint a nyilvánosság útján megdicsérni, mivel engem nem csak a hajvesztés és a pikkelyképzéstől mentett meg, hanem új és tömött hajnövést is idézett elő.

Bécs.

Andrassy.

Tisztelt gyógyszerész ur!

A kopaszág ellen a legjobban használ a dr. Moras-féle Tanin-olaj. Kérem sziveskedjék még egy nagy üveggel küldeni. Tisztelettel Prága. Jeremiasch, cs. k. törvényszéki tanácsos.

Kapható üvegenként 1 és 2 frtjával **Török József** gyógyszerész urnál Budapesten, király-utca.

Sérvben szenvedők

bérmentesített levelekre készséggel és d j nélkül kapják a Sturzenegger Gottl.-féle különben ártalmatlan altesti sérvenközs kimerítő használati utasítását Sturzenegger Gottl.-nál Herisau (Svájc), mely utasításhoz tökéletesen gyógyított számtalan kitünő bizonyítványa és hála levele van mellékelve. — Sztékütlés minden országban. — Egy fazék kenőcs ára 3 frt 20 kr. — Kapható *Formágyi Fr.* gyógyszerésznél »a szűz Máriahoz« Budapesten és *Weiss József*-nél Mohrenapotheke Bécs, Tuchlauben 27.

T. Török József urnak Budapesten.

Tisza-Dob, márcz. 11. 1878.

Tekintetes ur!

Nagymérvű köszvényben szenvedvén, az uraságotól hozott köszvényvásznat felhasználtam, a mely nekem kitünő szolgálatot tett, ugy hogy azt magán gyakorlatra alkalmazni szándékozom, kérek ennél fogva posta fordultával részemre egy darabot az erősebből és egyet a közönségsből küldeni. Tisztelettel

Dr. Mogyoróssy s. k.

Gróf Andrassy urad. orvosa.

16

év gyökeres eredmény minden kétség kívül biztosítja, miszerint a Thedo tanár féle

szakállhagyma

a legjobb és legbiztosabb szer szép szakálnövés elérésére.

Számtalan férfi, sőt a legmagasabb körökből is e szernek köszönik szép szakállukat.

Ezen szer a szakálnövést hihetetlen gyorsasággal eszközli, ugyanynyira, miszerint sőt 16 éves ifjúnál is a legrövidebb idő alatt teljes szakált növeszt, — mi ezekre menő bizonyítványok által igazolva van.

Tekintetes ur!

Megvallom önnek, hogy valamint minden ilyen szert, ugy a szakállhagymát is hűhónak tartottam, de esetleg meggyőződtem egy barátomnál ezen szer jelességéről és kérem önt a mellékelt összegért egy csomagot ezen kitünő szerből küldeni. Maradván tisztelettel

Miechura A. m. p.

Egy csomag ára 2 frt 10 kr.

Kapható **Török József** gyógyszerész urnál, Budapesten, király-utca.

9. mérleg-utca 9. I. emelet.

Marienglücki szalon-szén

kocsi szám, valamint ólmozott zsákokban 50 kiló szerint házhoz szállítva ajánl **Böhm Ig.** árusító ügynöksége kizárólagos porosz köszönnék.

Megrendelési iroda

9. mérleg-utca 9. I. emelet.

